

УДК 342.9

DOI [https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i6\(35\).707](https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i6(35).707)**С. Є. Петров***orcid.org/0000-0001-6391-9055*

кандидат юридичних наук,

докторант

Науково-дослідного інституту публічного права

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ГОЛОВНОГО СЕРВІСНОГО ЦЕНТРУ МВС

Постановка проблеми. Нині квінтесенцією розуміння сутності та призначення методології правничих досліджень вважаємо позицію І.В. Табаріна, на переконання якого в науковому пізнанні істинними повинні бути не лише нові знання (висновки, отримані в результаті проведеного дослідження), але й шлях до цих знань – методологія, під якою він розуміє використані в процесі дослідження методи – сукупність прийомів, способів і засобів, які використовуються комплексно в конкретному науковому дослідженні [1, с. 565].

На жаль, є й противники необхідності застосування методології наукових досліджень. Серед них Н.В. Кушакова-Костицька, яка в статті «Методологічні проблеми сучасних правових досліджень: об'єктивна необхідність чи суб'єктивна формальність?» послалася на відомий жарт: «Хто не вміє нічого, той займається методологією» [2, с. 24]. Вона посилається на М.В. Костицького, який, посилаючись на Б. Рассела та Л. Мельникова, ставить запитання про те, чи потрібна сучасній науці методологія взагалі? На основі аналізу докторської дисертації М.С. Кельмана «Методологія сучасного правознавства: становлення та основні напрями розвитку» (2013 рік) [3] вона доходить висновку, що в згаданій дисертації відповідь на поставлене вище питання, а також на питання, чи є методологія об'єктивною необхідністю під час правових досліджень, чи є застарілою формальністю, започаткованою в радянські часи для надання наукоподібності певним напрацюванням у галузі гуманітарних дисциплін, відсутня.

Дотримуючись першого підходу, аналізуючи стан дослідженості питання методологічних засад визначення правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС, доходимо висновку, що наразі це питання залишилося поза увагою науковців і потребує свого ретельного дослідження.

Стан дослідження. В науці адміністративно-права відсутні роботи, присвячені дослідженню адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС. Окремі питання, певним чином пов'язані з предметом нашого дослідження, було висвітлено в роботах О.Г. Циганова. Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України (2018 рік) – А.П. Рибінської,

адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України (2019 рік) висвітлено у роботах О.О. Мозгового. Загалом вони були орієнтовані на дослідження суспільних відносин, які формуються у процесі надання адміністративних послуг органами публічної влади, зокрема, правоохоронними органами та сервісними центрами МВС. Однак питання адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС обійдені увагою науковців і потребують свого ретельного дослідження.

Окремі питання адміністративної правосуб'єктності, адміністративно-правового статусу суб'єктів владних повноважень, зокрема публічної адміністрації, суб'єктів адміністративних правовідносин, публічно-сервісної діяльності державних органів, державного управління, публічного адміністрування, розмежування компетенції та повноважень, визначення задач і функцій державних органів висвітлювалися в працях Т.О. Коломoeць, Ю.С. Бахтіної, М.В. Джафарової, О.М. Бандурки, С.В. Ківалова, А.Т. Комзюка, О.П. Рябченко, В.Б. Авер'янова, Д.М. Чечот, В.К. Колпакова, В.В. Юровської, В.В. Петьовки, В.І. Сіверін та інших вчених.

Мета статті – встановити методологічні засади дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС.

Виклад основного матеріалу. Питання, пов'язані з наданням адміністративних послуг фізичним та юридичним особам органами державної влади, зокрема органами МВС України та їхніми структурними підрозділами, потребують окремої уваги з огляду на пошук оптимального механізму врегулювання відносин між зазначеними учасниками відносин на основі вираженого підходу. Особлива природа цих відносин спонукає до визначення напрямів власного дослідження, яке б визначало правове становище учасників, зокрема адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру МВС України, враховуючи сучасні підходи до правового регулювання надання публічних послуг органами державної влади в умовах новітнього державорозуміння (розуміння призначення держави служити правам, свободам та інтересам людини, сприяти їхньому утвердженню).

Питання, які стосуються визначення та адміністративно-правової характеристики окремих елементів адміністративно-правового статусу суб'єктів владних повноважень-учасників публічних відносин, були предметом окремих дисертаційних досліджень. Так, у дисертаційному дослідженні Є.О. Легези «Концепція публічних послуг: адміністративно-правовий аспект» (2017 рік), з огляду на відсутність у національній адміністративно-правовій науці комплексного дослідження саме публічних послуг, проведене дослідження концепції публічних послуг в діяльності органів публічної адміністрації в Україні та обґрунтовано потребу в розробці концептуальних підходів щодо вдосконалення правової регламентації надання публічних послуг.

Окрім питання правового регулювання надання публічних, зокрема й адміністративних послуг, висвітлювалися в дисертаційних дослідженнях Г.М. Писаренко «Адміністративні послуги в Україні: організаційно-правові аспекти» (2006 рік), І.В. Ковбаса «Публічно-владні послуги як засіб забезпечення державою реалізації прав людини» (2011 рік), Л.І. Приймака «Публічні послуги в діяльності державної податкової служби України: організаційно-правові основи» (2013 рік), а також у працях І.О. Бондаренка (2006 рік) та С.Л. Дембіцької (2010 рік).

В інших дослідженнях, зокрема О.О. Мозгового «Адміністративно-правові засади діяльності сервісних центрів МВС України» (2019 рік) та А.П. Рибінської «Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України» (2019 рік), досліджено відносини з надання сервісних послуг у системі МВС і забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України, проте в контексті нашого дослідження у цих роботах висвітлюються лише питання завдань і функцій сервісних центрів МВС України, а не всі елементи адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України.

Як вже зазначалося, ці роботи є важливими з точки зору загальнотеоретичних положень надання публічних послуг, забезпечення діяльності сервісних центрів МВС України, проте їхнім предметом не є вирішення завдань визначення та правової характеристики особливостей адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України. Тому питання визначення та правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України є нарізним та актуальним, адже його регламентація має ґрунтуватися на науково обґрунтованих підвалинах, які визначають його природу, особливості формування, місце в системі органів публічної влади, компетенцію та повноваження, права й обов'язки та режим відносин із суб'єктами приватного права.

На наше переконання, проведення об'єктивного та всебічного дослідження не можливе без провідної ідеї, крізь призму якої здійснюється дослідження та методології дослідження, адже безсистемність та абстрактність неспроможні до результативності, об'єктивності та науковості висновків. Проте, на жаль, лише незначна частина дослідників переймається питаннями методології та ідейного підґрунтя власного дослідження, зупиняючись на догматичі та схоластичних судженнях як результату аналізу норм чинного законодавства, висловлювань і позицій окремих науковців, які досліджували питання, що так чи інакше стосуються предмету дослідження. Вбачаємо, що в цьому сенсі заслуговує на увагу висновок С.О. Сліпченка про те, що сучасна юриспруденція, здебільшого визнаючи на словах потребу в зміні застарілих поглядів на сучасну дійсність, вдається до консервації ідей у межах звичайного стилю мислення та в межах суджень, вироблених чи не століття тому [4, с. 57].

Підтримуючи його погляди, Л.В. Красицька висловила тезу, що, базуючись на одних і тих же поглядах, поняттях і застосовуючи одні й ті ж методи, варто розраховувати на однотипні очікувані висновки [5, с. 3]. Проте такий підхід хоч і забезпечує стабільність у суспільстві завдяки сталим підходам, проте практично унеможливило якісні позитивні зрушення. Відповідно і в науці відбувається якісний застій проти того, що здійснюється значна кількість наукових досліджень. З іншого боку, революційна новизна в сучасну епоху малоімовірна, тому за діалектикою Г.Ф. Гегеля кількісні зміни в певний момент можуть перетікати в зміни якісні, на які розраховує фундаментальна наука.

Солідаризуємося з підходом С.О. Сліпченка, що будь-яка діяльність у будь-якій її формі (як наукова, так і практична) визначається низкою факторів, а тому її кінцевий результат залежить не лише від того, хто діє і на що спрямований результат такого суб'єкта, але й від того, як відбувається цей процес, які способи, прийоми, методи та засоби при цьому використовуються [4, с. 61]. Свого часу відомий вчений Г.Ф. Шершеневич взагалі вважав, що успіх дослідницької діяльності (наукового пошуку) зумовлений методологією (правильністю обрання методів дослідження), яка відіграє визначальну та вирішальну роль [6, с. 61]. Щоправда, і сам вчений основними методами вважав соціологічний, історичний та догматичний. Але нині наука досягнула значного прогресу в царині методів наукового пізнання, а тому догматичний метод як метод визначень і дефініцій не повною мірою задовольняє наші наукові потреби у встановленні причин, залежностей і взаємозв'язку.

Стан сучасної методології наукових досліджень характеризує О.Г. Циганов, за визначенням якого складність, багатогранність і міждисциплінарний

статус будь-якої наукової проблеми зумовлюють необхідність її вивчення в системі координат, що задається різними рівнями методології науки, яка виступає каталізатором прогресу певної наукової галузі, а тому науковці, застосовуючи систему відповідних методів у процесі наукового пошуку, збагачують науковий інструментарій, формуючи міждисциплінарні підходи до вивчення об'єкта і предмета дослідження [7, с. 46]. Свого часу Д.А. Керімовим було визначено компоненти такої пізнавальної діяльності: визначення об'єкта, предмета та мети дослідження, обрання певних методів дослідження, слідування шляху дослідження обраного об'єкта, обґрунтованість і доведеність результатів дослідження, можливість безпосереднього чи опосередкованого використання результату (висновків) дослідження [8, с. 94].

Тому, дотримуючись структури методології, визначимо компоненти нашого дослідження. Об'єктом дослідження є адміністративно-правові відносини, які виникають у сфері надання адміністративних послуг структурними підрозділами МВС України. Предметом дослідження є адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру МВС України. Метою – визначення загальних положень про адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру МВС України та правова характеристика його та його елементів.

Синтез наукових результатів попередніх дослідників та аналіз відносин у сфері надання публічних послуг і механізму їх правового регулювання дозволяє сформулювати наукову гіпотезу: адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру МВС України визначається завданнями, покладеними органами публічної влади та безпосередньо органом, який прийняв рішення про його створення, компетенцією та повноваженнями, правами та обов'язками цього органу, його підзвітністю, підконтрольністю та відповідальністю, порядком створення, управління діяльністю та припинення, принципами, яким має відповідати його діяльність, і засобами, які забезпечують таку діяльність відповідно до визначених принципів (з урахуванням особливостей, зумовлених підходами в сфері інформаційних трансформацій організації та здійснення повноважень органів публічної влади).

Методологічні підходи є фіксацією певної спрямованості, орієнтації наукового пізнання [9]. Світоглядна аксіоматична ідея (засада) опосередковує загальну стратегію дослідження, відбір досліджуваних фактів та інтерпретацію результатів дослідження [10, с. 177]. В іншому погодимось, що застосування принципу об'єктивності сприяє неупередженості в процесі дослідження як особливостей адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України, так і адміністративних послуг, що надаються ним і його

структурними (територіальними) підрозділами, особливо в контексті переорієнтації діяльності органів публічної влади з виконання виключно адміністративно-розпорядчих функцій на діяльність, спрямовану на забезпечення прав, свобод та законних інтересів приватних осіб.

Настільки ж важливим є і принцип всебічності, який дозволяє надати повну правову характеристику адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України та його елементів. У поєднанні з методом діалектики він дозволяє системно підійти до визначення усіх чинників, які є взаємозумовленими та взаємопов'язаними з адміністративно-правовим статусом зазначеного органу, зокрема, щодо надання сервісних послуг структурним органом суб'єкта публічних адміністративних відносин (МВС України), на який покладено здійснення насамперед правоохоронної діяльності України. За визначенням М.В. Костицького, без понять і категорій діалектики пізнання дійсності було б взагалі не можливим [11, с. 13].

Важливе місце серед методологічних підходів у нашому дослідженні займає функціональний підхід, який полягає в розгляді державно-правових явищ у контексті виокремлення їх місця та функцій. Як вже зазначалося, правоохоронні органи є державними інституціями, на які покладено виконання конкретних завдань і функцій у сфері правоохоронної діяльності. Їх специфіка зумовлює існування зазначених органів у механізмі держави. Застосування функціонального підходу до предмета нашого дослідження сприяє встановленню місця функції з надання адміністративних послуг Головним сервісним центром МВС України серед інших функцій правоохоронних органів, взаємозв'язку та співвідношення з ними. Об'єктивно, що цей орган поєднує функції надання адміністративних послуг з іншими видами функцій, які покладено на органи внутрішніх справ України, в тому числі контрольно-наглядові.

Відповідно до Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2006 року № 90-р, яким було схвалено Концепцію розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади [12], було започатковано перехід до надання органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, які перебувають в їхньому управлінні, публічних послуг. 06 вересня 2012 року було прийнято Закон України «Про адміністративні послуги» [13], який продовжив впровадження ідей, закладених у зазначеній Концепції. Пунктом 1 ч. 1 ст. 1 Зазначеного Закону закріплювалося визначення адміністративної послуги, якою, відповідно до положень цього Закону, визначено результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи,

спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону. Однак попри новаторський дух цього закону, який переорієнтував державне управління на публічне адміністрування державою суспільних відносин, він не вирішив усіх питань як загально-теоретичного, так і практичного рівня, що насамперед породило жваву наукову дискусію як щодо сутності послуги, яка надається органом державної влади чи місцевого самоврядування фізичним та юридичним особам публічної, адміністративної, сервісної, службової та іншої діяльності, так і адміністративно-правового статусу відповідного органу, якому державою делеговано повноваження із надання таких послуг.

Проблем додає і той факт, що науковцями та законодавцями було взято за основу досягнення зарубіжних країн, які вже пройшли шлях становлення сфери надання адміністративних послуг. Головною з них стала проблема понятійно-категоріального апарату. Річ у тім, що в українській правовій доктрині розведено поняття «служба» і «послуга», які наповнені різним змістом. В англійській же термінології застосовується єдиний термін "Service public", який залежно від особливостей контекстного перекладу своїм змістом може мати як «публічну службу», так і «публічну послугу».

З точки зору українського понятійного апарату послуга є благом, яке надається і споживається, тобто об'єктом відносин між певними суб'єктами, в той час як «служба» в адміністративному праві України сприймається в контексті Закону України «Про державну службу» [14]. Відповідно до ч. 1 ст. 1 цього Закону «державна служба» є публічною, професійною, політично неупередженою діяльністю із практичного виконання завдань і функцій держави. Контекстуально функціонуючі в різні періоди в Україні служби (митна служба, податкова служба, державна прикордонна служба, державна міграційна служба) були орієнтовані на виконання покладених на них завдань як правоохоронних органів країни з відповідним адміністративно-правовим статусом.

Окремого дослідження потребує категорія «сервісної послуги», застосована в Положенні «Про Головний сервісний центр МВС», затвердженому наказом Міністерства внутрішніх справ України від 07 листопада 2015 року № 1393 [15], оскільки її нормативне визначення відсутнє, що ускладнює визначення адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС як територіального органу МВС із надання таких сервісних послуг.

Завдання, виконання яких було покладено на МВС України в контексті пошуку оптимального способу взаємодії органів державної влади з приватним сектором (фізичними та юридичними особами), також зазнали такого впливу, що є закономірним з огляду на характер змін і спрямованість

діяльності держави. Оскільки діяльність є невіддільною від особи, яка її здійснює, існує потреба в дослідженні правового статусу суб'єкта діяльності, самої діяльності та діалектичного зв'язку особа – діяльність. Виходимо з того, що адміністративно-правовий статус окремих державних органів та їхніх структурних підрозділів, зокрема Головного сервісного центру МВС, має формуватися з урахуванням зазначених чинників: 1) правового режиму відносин «держава» – «людина», орієнтованих на служіння держави людині; 2) виконання поставлених завдань із забезпечення правопорядку та врегульованості суспільних відносин; 3) покладання певного кола повноважень на суб'єкта адміністративного права; 4) досягнення мети забезпечення прав, свобод та законних інтересів людини.

Висновки. Таким чином, методологічним підходом до правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру є основоположні ідеї людиноцентризму, організації та здійснення адміністративного управління на основі принципів верховенства права та закону, пріоритетності прав людини, спрямованості діяльності органів публічного адміністрування на забезпечення прав людини, відповідність сучасним принципам «розумного управління», цифрової трансформації як одного із засобів досягнення мети сучасної доктрини публічного адміністрування, визначення адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України як органу, принципи діяльності якого повинні поєднувати компоненти сучасного підходу до надання адміністративних послуг в їх широкому розумінні та надання сервісних послуг як засобу здійснення правоохоронної діяльності на основі виваженого балансу та компромісу інтересів окремої особи приватного права та публічних інтересів як інтересів спільноти таких осіб.

Література

1. Табарин И.В. Современная теория права: новый научный курс : научная монография. Москва : Издание автора, 2008. 624 с.
2. Кушакова-Костицька Н.В. Методологічні проблеми сучасних правових досліджень: об'єктивна необхідність чи суб'єктивна формальність? *Філософські та методологічні проблеми права*. 2013. № 1-2. С. 23–31.
3. Кельман М.С. Юридична наука: проблеми методології : монографія. Тернопіль : Терно-граф, 2011. 491 с.
4. Сліпченко С.О. Особисті немайнові правовідносини щодо оборотоздатних об'єктів : монографія. Харків : Діса плюс, 2013. 552 с.
5. Красицька Л.В. Право громадян на життя, здоров'я, свободу і особисту недоторканість : автореф. дис. к.ю.н. 12.00.03. Харків : Університет внутрішніх справ, 1999. 19 с.
6. Шершеневич Г.Ф. Задачи и методы гражданского правоведения. Казань : Типо-литография Императорского университета. 1898. URL: <https://www.allpravo.ru/library/doc99p/instrum1916/>.

7. Циганов О.Г. Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України : дис. д.ю.н. 12.00.07. Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. Київ : Державний науково-дослідний інститут МВС України, 2018. 587 с.

8. Керимов Д.А. Методологія права: предмет, функції, проблеми філософії права. Москва : Изд-во СГУ, 2008. 521 с.

9. Луць Л.А. Загальна теорія держави і права : навч.-метод. посіб. Київ : Атіка, 2010. 412 с.

10. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права та держави : навч. посіб. 9-е вид. зі змінами. Львів : Край, 2007. 197 с.

11. Костицький М.В. Про діалектику як методологію юридичної науки. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2012. № 1. С. 3–17.

12. Про схвалення Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2006 року № 90-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/90-2006-%D1%80#Text>.

13. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2013. № 32. Ст. 409.

14. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2016. № 4. Ст. 43.

15. Про затвердження Положення «Про Головний сервісний центр МВС» : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 07.11.2015 № 1393. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MVS889.html.

Анотація

Петров С. Є. Методологічні засади дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС. – Стаття.

Актуальність статті полягає у тому, що питання, пов'язані з наданням адміністративних послуг фізичним та юридичним особам органами державної влади, зокрема органами Міністерства внутрішніх справ України та їхніми структурними підрозділами, потребують окремої уваги з огляду на пошук оптимального механізму врегулювання відносин між зазначеними учасниками відносин на основі виваженого підходу. Особлива природа цих відносин спонукає до визначення напрямів власного дослідження, яке б визначало правове становище учасників, зокрема адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України, враховуючи сучасні підходи до правового регулювання надання публічних послуг органами державної влади в умовах новітнього державорозуміння.

У статті розглянуто методологічні засади науково-пізнавальної діяльності, які визначають найкращий результат вирішення певної правової проблеми й правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України. Автор виходить із методологічних засад пізнання, які ґрунтуються на інтегративній трирівневій системі, яка поєднує діалектично взаємопов'язані між собою: 1) принципи наукового пізнання; 2) методологічні підходи; 3) методи наукового дослідження. Визначено методологічні підходи та методи пізнання адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України.

Зроблено висновок, що методологічним підходом до правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру є основоположні ідеї людиноцентризму, організації та здійснення адміністративного управління на основі принципів верховенства права та закону, пріоритетності прав людини,

спрямованості діяльності органів публічного адміністрування на забезпечення прав людини, відповідність сучасним принципам «розумного управління», цифрової трансформації як одного із засобів досягнення мети сучасної доктрини публічного адміністрування, визначення адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України як органу, принципи діяльності якого повинні поєднувати компоненти сучасного підходу до надання адміністративних послуг в їх широкому розумінні та надання сервісних послуг як засобу здійснення правоохоронної діяльності на основі виваженого балансу та компромісу інтересів окремої особи приватного права та публічних інтересів як інтересів спільноти таких осіб.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, публічні послуги, сервіс, публічне адміністрування, імператив, поліцейські послуги, дозвільна система, сервісні послуги, компетенція, повноваження, владні повноваження, публічно-сервісні функції.

Summary

Petrov S. Ye. Methodological bases of research of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs. – Article.

The relevance of the article is that issues related to the provision of administrative services to individuals and legal entities by public authorities, in particular, the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and their structural units need special attention in terms of finding the optimal mechanism for regulating relations between these parties, based on a balanced approach. The special nature of these relations encourages to determine the directions of their own research, which would determine the legal status of participants in particular, the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, taking into account modern approaches to legal regulation of public services.

The article considers the methodological principles of scientific and cognitive activities that determine the best result of solving a certain legal problem of the legal characteristics of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine. The author proceeds from the methodological principles of cognition, which are based on an integrative three-level system, which combines dialectically interconnected: 1) principles of scientific cognition; 2) methodological approaches; 3) methods of scientific research. Methodological approaches and methods of knowledge of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine are determined.

It is concluded that the methodological approach to the legal characteristics of the administrative and legal status of the Main Service Center is: the basic ideas of anthropocentrism, organization and implementation of administrative management based on the principles of law and order, human rights, human rights, compliance with human rights modern principles of “smart management”, digital transformation as one of the means to achieve the goal of modern doctrine of public administration, determining the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine as a body whose principles should combine components of modern approach to administrative services. Understanding and providing services as a means of law enforcement on the basis of a balanced balance and compromise of the interests of the individual of private law and public interests as well as interests of the community of such persons.

Key words: administrative and legal status, public services, service, public administration, imperative, police services, permit system, service services, competence, powers, authority, public service functions.